

Sad u Slavonic, 2011, olej, sololit, 81 x 99 cm

David Bartoň

3. 8. 1964 narozen v Táboře

1978–1982 Gymnázium v Českých Budějovicích

1984–1989 Vysoká škola zemědělská v Brně

Od roku 1989 žil v Červeném Hrádku na Vysočině,
v poslední době střídavě v Telči a v Praze.

Od roku 1998 svobodné povolání; malíř, keramik, galerista

1998–1999 spolupráce s Jiřím Dědečkem a Zdeňkem Tycem

na televizních pořadech „Cizí slovo poezie“

2004–2010 kurátor Městské galerie Hasičský dům v Telči

Sám vystavuje od počátku devadesátých let.

V roce 2012 maluje sérii obrazů k filmu Zdeňka Tyce „Jako nikdy“.

adresa: Vlašská 20, 118 00 Praha 1, Malá strana

mobil: 776 553 970 / 723 553 970

e-mail: david.barton@email.cz

www.barton.ji.cz / www.galerie-sumperk.cz

Pruhované pole, 1998, olej na sololitu, 100 x 107 cm

DAVID BARTOŇ

KRAJINY VIDĚNÉ

4. 6. – 29. 6. 2014

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 4. ČERVNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN NA
ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Zelená krajina, 1996, olej na sololitu, 53 x 58 cm

Pruhovaný sad, 2010, olej na sololitu, 81 x 99 cm

Cesta, 2000, olej na sololitu, 100 x 107 cm

Podzim, 1997, olej na sololitu, 101 x 107 cm

Malíř David Bartoň je vystudovaný zootechnik, pak ale živící se jiným způsobem; několik let i hostinský v Červeném Hrádku u Telče a dávný přítel řady aktivistů z předlistopadové doby. Je malíř samouk a původně Jihočech; proto mu zpočátku byl vzorem tábořský mistr Karel Valter a později i Oldřich Smutný a Václav Rožánek. Výstavy mu zahajoval Ivan Martin Jirous a dodnes rád uvádí Jaromír Zemina, se kterým spolupracoval za svého působení v záslužné roli galeristy telčského Hasičského domu.

David je krajinář; figurou se zabývá jenom okrajově, v drsně laskavých portrétech hospodských hostů a často i nejbližších přátel. Tou jemu vlastní přírodou je okolí Telče, ale i Johnovy rodné Třešti a Třebíče, osamělá pole v krajině ticha bez lidí. Syrová planina větrů a vleklých zim Vysočiny je malovaná pod vysoko položeným obzorem a někde i bez nebe, místem přesně daná a zároveň tvarově až na dřev oprostěná. Paměť venku vstřebaná a jen zběžně zaznamenaná v rozložení svých prvků, v základních liniích a ve slovních poznámkách. Maluje podle nich doma hutnou šedí, bělobou a okrem, ale i jasně červenou barevností hlíny, ostrou žlutí nebo oranžovou, zelení a modří; plnou silou sytých olejových barev.

Nezkažen školami, je přirozeně otevřený všemu, co přichází a samo se nabízí, co ho zaujme a těší. Nebojí se být ani zdánlivě naivní. V poloze čistoty výrazu blízké Art brut věrně drží se viděného až do jeho podružných detailů, a zároveň svůj obraz podřizuje ryze výtvarné skladbě. Nechává plochu prostoupit uzlovými body a jindy duhovými pruhy, protkanou sítí cest a osnovou brázd v jejich vláčném plynutí. Maluje nejen zvolené místo, ale i niterně proměněnou samokrajinu malby, ponořený v čiré radosti z barev. Až bytostná malba je mu tak cílem; je ale i sondou k duši země a způsobem živého dotyku s ní.

Miroslav Koval

Ledová krajina, 1998, olej na sololitu, 58 x 53 cm